DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 19 września 1959 r. Nr 16 Poz. 81—86

TREŚĆ:

81.

ZARZĄDZENIE nr 225 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 14 sierpnia 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych „Elektromontaż" w Lublinie.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. Nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. Nr PC 1—Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych „Elektromontaż" w Lublinie.

§ 2. Organizację szkoły określa statut*), stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1959 roku.

MINISTER
wz. J. Grzymek

*) Statut został przesłany zainteresowanym.

82.

ZARZĄDZENIE nr 226 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 sierpnia 1959 r.

zmieniające zarządzenie nr 113 z dnia 6 czerwca 1958 r. w sprawie zasad i sposobu przeprowadzania inwentaryzacji rzeczowych składników majątkowych przez jednostki podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

(Znak: KSR-I/K-700/59)

W związku z §§ 21—25 i 53 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania sprawozdań finansowych (Mon. Pol. nr A-29 z 1953 r., poz. 359, nr 38 z 1956 r., poz. 448, nr 6 z 1957 r. poz. 41 i nr 54 z 1957 r. poz. 341) zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji w sprawie zasad i sposobu przeprowadzania inwentaryzacji ciągłej w jednostkach podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, stanowiącej załącznik nr 2 do zarządzenia nr 113 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 6 czerwca 1958 r. (Dz.Urz. MBiPMB nr 7, poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2, ust. 1 na końcu pierwszego zdania dodaje się wyrazy „oraz przedmioty nietrwałe w użytkowaniu i składniki zaplecza tymczasowego",

2) w § 2, ust. 2 skreśla się wyrazy: „przedmiotów nietrwałych w użytkowaniu".

§ 2. Zarządzenie obowiązuje:

w jednostkach rozliczających się w ramach roku kalendarzowego — od dnia 1 lipca 1959 r.

w jednostkach rozliczających się w ramach roku gospodarczego — od dnia 1 października 1959 r.

MINISTER
wz. **W. Kopeć**

83.

ZARZĄDZENIE nr 230 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 sierpnia 1959 r.

w sprawie zmiany zasad nagradzania pracowników umysłowych, zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych.

(Znak: ZP/3/59)

Na podstawie przepisów uchwały nr 341/59 Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1959 r. o zmianie uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 7 marca 1958 r. w sprawie płac w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych — w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 137 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 czerwca 1958 r. w sprawie nagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Dz.Urz. MBiPMB nr 8, poz. 58) wprowadza się następujące zmiany:

1) W § 3 dodaje się ust. 4 o następującym brzmieniu: „4. Z funduszów, o których mowa w ust. 2 i 3, dyrektor (kierownik) zarządu może wydzielić kwotę do 0,07% wartości produkcji nadzorowanych przedsiębiorstw budowlano-montażowych dla bieżącego, uznaniowego nagradzania pracowników nadzorowanych przedsiębiorstw — za szczególne osiągnięcia".

§ 2. W ramowym regulaminie nagradzania, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 137 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 czerwca 1958 r. w sprawie nagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych na kierowniczych stanowiskach w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Dz.Urz. MBiPMB nr 8, poz. 58 i nr 9 z 1959 r. poz. 48) wprowadza się następujące zmiany:

1) W § 1, ust. 2 skreśla się wyrazy: „w wysokości do 20% wpłat ustalonych dla danego przedsiębiorstwa".
2) W § 2 dodaje się ust. 4 o następującym brzmieniu: „4. Z zaliczkowego funduszu nagród, o którym mowa w § 1, ust. 2, mogą otrzymać nagrody wyłącznie pracownicy, określeni w ust. 1 pkt 2 i 4, zatrudnieni w produkcji podstawowej — za dobre wyniki ekonomiczne, przy dotrzymaniu warunków technicznych osiągniętych na zakończonych i w pełni rozliczonych obiektach, robotach i budowach, z zachowaniem postanowień zawartych w ust. 5 i 6".
3) W § 2 dotychczasowe ust. 4, 5, 6, 7 i 8 otrzymują numerację 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1959 r.

MINISTER
wz **W. Kopeć**

84.

ZARZĄDZENIE nr 231 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 sierpnia 1959 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników prowadzących rachunkowość pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych związków zawodowych.

(Znak: ZP/3/59)

W wykonaniu uchwały nr 274 Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1959 r. w sprawie zasad wynagradzania za prowadzenie rachunkowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych związków zawodowych, (Mon. Pol. nr 61, poz. 300) w porozumieniu z Zarządami Głównymi Związków Zawodowych: Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Pracowników Przemysłu Chemicznego, oraz Pracowników Przemysłu Terenowego i Rzemiosła — zarządza się, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy zakładów pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych ustalą liczbę pracowników obowiązanych do prowadzenia rachunkowości pracowniczej kasy zapamogowo-pożyczkowej, oraz ustalą wymiar godzin ich pracy stosowanie do rzeczywistych potrzeb pracy.

§ 2. Wysokość wynagrodzenia pracowników, określonych w § 1, ustala dyrektor zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową proporcjonalnie do ustalonego czasu pracy.

Za podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia należy przyjąć odpowiednie stawki wynagrodzeń podstawowych (uposażeń) obowiązujące w danym zakładzie pracy dla pracowników wykonujących podobne czynności finansowo-księgowe.

Wynagrodzenie za prowadzenie rachunkowości kasy zapomogowo-pożyczkowej nie może być niższe niż 120 zł miesięcznie.

§ 3. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio w stosunku do pracowników prowadzących rachunkowość kasy zapomogowo-pożyczkowej w Centrali Ministerstwa.

2. Liczbę pracowników obowiązanych do prowadzenia rachunkowości pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej w Centrali Ministerstwa, wymiar godzin ich pracy oraz wysokość wynagrodzenia ustali w porozumieniu z Radą Miejscową Dyrektor Biura Budżetowo-Gospodarczego.

§ 4. Wynagrodzenia, o których mowa w §§ 2 i 3, wypłaca się z funduszu płac.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lipca 1959 r.

MINISTER
wz. **W. Kopeć**

85.

ZARZĄDZENIE nr 234 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 22 sierpnia 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych nr 2 „Elektromontaż" w Katowicach.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakła-

dach pracy (Dz.U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1—Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych nr 2 „Elektromontaż" w Katowicach.

§ 2. Organizację szkoły określa statut*, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1959 roku.

MINISTER
wz. **W. Kopeć**

*) Statut został rozesłany zainteresowanym.

86.

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH, GÓRNICTWA I ENERGETYKI, KOMUNIKACJI, PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO oraz PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO.

z dnia 19 sierpnia 1959 r.

w sprawie przepisów technicznej eksploatacji kopalń odkrywkowych, dotyczących strzelania metodą długich otworów.

Na podstawie art. 96 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. nr 10, z 1955 r., poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się w podległych zakładach górniczych jako obowiązujące „Przepisy Technicznej Eksploatacji Kopalń Odkrywkowych — Strzelanie metodą długich otworów", stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 19 sierpnia 1959 r.

2. Równocześnie tracą moc dotychczas obowiązujące przepisy w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

MINISTER BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
St. Pietrusiewicz

MINISTER GÓRNICTWA I ENERGETYKI
wz **F. Jopek**

MINISTER KOMUNIKACJI
wz. **Z. Modliński**

MINISTER PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO
wz **Br. Taban**

MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO
wz. **A. Czechowicz**

PRZEPISY TECHNICZNEJ EKSPLOATACJI KOPALŃ ODKRYWKOWYCH.

STRZELANIE METODĄ DŁUGICH OTWORÓW

(Strzelanie otworami wiertniczymi)

§ 1. 1. Strzelanie metodą długich otworów ma na celu masowe urabianie kopaliny materiałami wybuchowymi.

2. W rozumieniu przepisów:

1) długim otworem (otworem wiertniczym) jest otwór o średnicy nie mniejszej niż 60 mm i o długości, co najmniej 6 m,

2) środkami strzałowymi są materiały wybuchowe, środki inicjujące i zapalające,

3. Skrótem MW oznacza się wszystkie materiały wybuchowe, używane w zakładach górniczych.

§ 2. 1. Strzelanie metodą długich otworów wykonuje się zgodnie z metryką strzałową, stanowiącą część planu ruchu zakładu górniczego.

2. Tryb sporządzania i zatwierdzania metryki strzałowej regulują obowiązujące przepisy o zasadach sporządzania i zatwierdzania planów ruchu zakładów górniczych.

§ 3. Metryka strzałowa metody długich otworów opracowana jako typowa zawiera:

1) opis wykonywania roboty strzałowej, a w szczególności:
   a) określenie rodzaju skały i warunków geologicznych, np. uwarstwienia, zaburzeń, warunków wodnych itp.,
   b) określenie wysokości i kąta nachylenia ociosu,
   c) określenie średnicy otworów, ich ilości w serii, rozmieszczenią, nachylenia długości i zabiorów (szkice z przekrojami),
   d) opis organizacji robót wiertniczych,
   e) rodzaj i ilość materiałów wybuchowych w otworze i ilość środków inicjujących, z określeniem wielkości największego ładunku do równoczesnego odpalania,
   f) sposób ładowania MW, wykonania przybitki, schemat sieci strzałowej sprawdzania sieci i odpalania otworów,
   g) oznaczenie miejsc tymczasowego składowania MW i środków inicjujących z zaznaczeniem drogi transportu ze składowiska do otworu,
   MW ma być składowany w linii łamanej w odległości nie mniejszej niż 5 m od otworu i nie mniejszej od 5 m między poszczególnymi miejscami składowania, ilość MW w poszczególnych miejscach tymczasowego składowania nie może przekraczać 250 kg, miejsce składowania środków inicjujących i przygotowania ładunków udarowych ma być w odległości co najmniej 50 m od miejsca składowania MW,
   h) środki przedsięwzięte w celu zabezpieczenia przed skutkami odstrzałów (w szczególności sposób ochronny terenu i zamknięcia strefy zagrożonej w czasie odstrzału, sposób zawiadamiania okolicznej ludności o mającym nastąpić odstrzale, sposób ochrony dróg i obiektów użyteczności publicznej, budynków mieszkalnych i przemysłowych oraz maszyn i urządzeń),
   i) określenie spodziewanego efektu odstrzału (objętość i ciężar urobionej masy skalnej z jednego otworu),
   j) sposoby i środki usuwania niewypałów;
2) oznaczenie strefy działania fali sejsmicznej i strefy rozrzutu odłamków, rozmieszczenie tablic ostrzegawczych, miejsc ustawienia sygnałów optycznych, rozmieszczenia posterunków zabezpieczających oraz stanowiska strzałowego, które należy nanieść na plan sytuacyjno-wysokościowy, stanowiący załącznik do planu ruchu.

§ 4. 1. Dla każdego odstrzału metodą długich otworów należy wykonać dokumentację techniczną zawierającą:

1) projekt rozmieszczenia otworów wiertniczych w nawiązaniu do ustalonych punktów w terenie (szkice rzutu poziomego i profili poszczególnych otworów), z określeniem kąta i wysokości ociosu, wielkości zabioru, odległości między otworami i szeregami otworów z uwzględnieniem przewiertu i odstępu pierwszego szeregu od górnej krawędzi ociosu,
2) określenie rodzaju środków strzałowych,
3) obliczenie ilości MW dla każdego otworu i określenie łącznego ciężaru ładunków odpalanych równocześnie,
4) obliczenie ilości środków inicjujących i zapalających,
5) określenie rodzaju i długości przybitki,

6) spodziewany efekt odstrzału, objętość i ciężar urobionej masy skalnej i jednostkowe zużycie MW (G)t,
7) imienny wykaz osób dozoru i strzałowych zatrudnionych przy odstrzale,
8) numer kolejny odstrzału, data zatwierdzenia dokumentacji i data odstrzału.

2. Przy wykonywaniu robót strzałowych metodą długich otworów należy ponadto zachować warunki, określone w metryce strzałowej (§ 3 pkt 1) lit. d, f, g, h, j, i pkt 2).

§ 5. 1. Przy opracowaniu dokumentacji obowiązują następujące zasady:
1) na podstawie oględzin odcinka frontu roboczego przeznaczonego do odstrzału i wykonanego szkicu sytuacyjnego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 1), sporządzający dokumentację dokonuje obliczeń w celu wyznaczenia sieci otworów wiertniczych, które nanosi na wymieniony szkic sytuacyjny,
2) zaprojektowane rozmieszczenie otworów należy przenieść na teren zamierzonego odstrzału i przystąpić do ich odwiercenia,
3) po wykonaniu otworów wiertniczych należy dokładnie sprawdzić długości i nachylenia poszczególnych otworów, wielkości zabiorów, wielkości odstępów między otworami, kąt ociosu oraz określić warunki geologiczne i hydrogeologiczne (ew. szczeliny, uskoki, pustki, uwarstwienie, zawilgocenie otworów itp.),
4) na podstawie sprawdzonych danych należy na szkicu przeprowadzić korektę zaprojektowanego rozmieszczenia otworów,
5) po dokonaniu powyższych czynności należy wykonać dokumentację odstrzału zgodnie z § 4 ust. 1 i po podpisaniu jej przez sporządzającego przedłożyć do zatwierdzenia,
6) do czynności związanych z odstrzałem wolno przystąpić po zatwierdzeniu dokumentacji.

2. Zakłady górnicze, stosujące metodę odstrzału długimi otworami, prowadzą „książkę odstrzału", w której należy sporządzać kolejne dokumentacje odstrzału, zgodnie z § 4 i 5.

Szkice i profile wymienione w § 4 ust. 1, należy umieszczać na lewych stronicach książki, test i obliczenia na stronicach prawych.

Stronice książki odstrzału powinny być kolejno ponumerowane, przesznurowane i opieczętowane przez jednostkę nadrzędną.

3. Ponadto zakład górniczy zobowiązany jest prowadzić osobną książkę niewypałów, do której wpisuje się: liczbę i datę kolejnego odstrzału, liczbę porządkową otworu, określenie miejsca odstrzału, ilość MW w otworze, przyczynę niewypału, sposób i datę usunięcia niewypału, kto dokonał odstrzału, podpis technika strzałowego i kierownika ruchu zakładu.

§ 6. 1. Rozchód środków strzałowych dla każdego odstrzału metodą długich otworów ma być wyraźnie odnotowany w książce ewidencyjnej składu MW.

2. Wydanie środków strzałowych ze składu MW należy wpisać do dziennika strzałowego jednego ze strzałowych zatrudnionych przy ostrzale. Strzałowego wyznacza imiennie kierownik ruchu zakładu górniczego.

§ 7. 1. Do sporządzenia dokumentacji technicznej odstrzału metodą długich otworów upoważnione są osoby posiadające kwalifikacje inżyniera górniczego.

2. Do zatwierdzania dokumentacji technicznej odstrzału metodą długich otworów upoważniony jest kierownik ruchu danego zakładu, posiadający ponadto świadectwo ukończenia kursu strzelania metodą długich otworów.

§ 8. 1. Każdorazowy odstrzał metodą długich otworów przeprowadza kierownik ruchu lub osoba dozoru ruchu, posiadająca kwalifikacje inżyniera lub technika górniczego (skalnego) i świadectwo ukończenia kursu strzelania metodą długich otworów (kierownik odstrzału).

2. Osoba, określona w ust. 1, zobowiązana jest do obecności przy odstrzale od rozpoczęcia przygotowań do załadowania otworów, aż do ich odpalenia, a również przy usuwaniu niewypałów.

Środki strzałowe i sprzęt strzałowy

§ 9. Zakłady górnicze mogą nabywać, przechowywać i używać przy odstrzałach metodą długich otworów tylko takie środki strzałowe i sprzęt strzałowy (zapalarki elektryczne, przyrządy pomiarowe, przewody strzałowe), które Wyższy Urząd Górniczy dopuścił do użytku w górnictwie.

§ 10. 1. Wytwórnia obowiązana jest zbadać zapalniki elektryczne używane przy odstrzałach metodą długich otworów pod względem równomierności oporów, przy czym różnica nie może przekraczać 0,25 oma, bezpieczeństwa, wytrzymałości izolacji na uszkodzenie (zdarcie) i jednolitego pokrycia drutów izolacją.

2. Jeżeli w otworze znajduje się woda, której nie można usunąć, należy stosować zapalniki elektryczne wodoszczelne. Zapalniki w czasie ładowania otworów muszą być krótkozwarte, a ich końce izolowane lub zabezpieczone przed prądami błądzącymi przez nałożenie szybkozłączy.

3. Izolację lub szybkozłącza można zdejmować tuż przed łączeniem zapalników ze sobą i z siecią. Połączone końce drutów zapalników ze sobą i z siecią należy izolować taśmą izolacyjną lub szybkozłączami. Zapalniki elektryczne, używane do strzelania metodą długich otworów należy zaopatrzyć w druty (przewody) o takiej długości, by końce ich wystawały z otworu. Wytwórnie obowiązane są dostarczać zapalniki elektryczne o długości drutów (przewodów) zamówionych przez zakłady.

4. Równocześnie z dostawą wytwórnie obowiązane są załączać atesty kontroli technicznej (KT), stwierdzające zgodność wykonania ich z wymaganiami przepisów.

5. Środki strzałowe należy dostarczać do zakładu górniczego w nieuszkodzonym opakowaniu fabrycznym. Zabrania się używania do odstrzałów metodą długich otworów środków strzałowych, co do których zachodzi podejrzenie, że są uszkodzone lub zepsute i nie zapewniają sprawności w działaniu (zawilgocone, zleżałe itp.).

Odpalanie lontami detonacyjnymi (wybuchowymi)

§ 11. 1. Przy strzelaniu metodą długich otworów używa się lontu detonacyjnego.

2. Przy odpalaniu lontem detonacyjnym nie wolno używać lontów detonacyjnych z wadami fabrycznymi jak: uszkodzenie oplotu lub powłoki z masy plastycznej, rozplecenie końców, wysypanie rdzenia, ścienienie lub zgrubienie.

§ 12. 1. Odcinki lontu detonacyjnego potrzebnej długości należy przygotować przed układaniem sieci strzałowej. Ucinanie lontu detonacyjnego połączonego już z ładunkiem MW jest wzbronione.

2. Przy ładowaniu MW luzem, lont detonacyjny należy opuścić na dno otworu przez obciążenie go ciężarem z materiału nie dającego iskier przy tarciu o ściany otworu.

Przy użyciu MW w opakowaniu ładunek udarowy należy owinąć co najmniej czterokrotnie i zawiązać lontem detonacyjnym lub wprowadzić lont detonacyjny do ładunku, zakończony węzłami umieszczonymi w środku ładunku (naboju). Ładunek udarowy, którego ciężar nie przekracza 500 G, można opuszczać do otworu na loncie detonacyjnym.

Ładunek udarowy o ciężarze ponad 500 G należy opuszczać do otworu na lince **z wykluczeniem żelaznej i stalowej.**

3. Suche otwory można ładować amonitem sproszkowanym bez opakowania, otwory natomiast wilgotne i mokre trotylem lub amonitem w opakowaniu wodoodpornym.

§ 13. Łączenie odcinków lontu detonacyjnego ze sobą i z główną siecią strzałową należy wykonywać w następujący sposób:

1) odcinki lontów detonacyjnych mają ściśle do siebie przylegać,
2) połączenie na nakładkę należy wykonywać na odcinku nie mniejszym niż 20 cm, przy czym miejsca połączeń należy wiązać silnie sznurkiem i zabezpieczyć przez owinięcie taśmą izolacyjną,
3) odgałęzienia od sieci strzałowej powinny wychodzić w kierunku przebiegu fali detonacyjnej i to pod kątem 30°—45°,
4) lont detonacyjny w otworze powinien znajdować się jako całkowity odcinek bez połączeń; jeżeli nie da się uniknąć połączenia, to powinno ono znaleźć się w ładunku MW, a nie w przybitce,
5) przy użyciu lontu detonacyjnego nie wolno używać spłonek do zainicjonowania MW,
6) spłonki lub zapalniki elektryczne ostre, służące do zainicjowania lontu detonacyjnego, należy przywiązać do lontu w odległości 10—15 cm od jego końca, przy czym lont w miejscu ich przymocowania należy ochronić przed przypadkowym naruszeniem lub urwaniem, spłonkę należy ułożyć dnem w kierunku przebiegu fali detonacyjnej.

§ 14. Użycie w tej samej sieci strzałowej lontów detonacyjnych, pochodzących z różnych wytwórni i o różnych znakach jest wzbronione.

§ 15. Przy krzyżowaniu sieci lontu detonacyjnego obowiązuje odstęp co najmniej 20 cm. Sieci strzałowe lontu detonacyjnego nie powinny tworzyć pętli.

§ 16. Przy odpalaniu ładunków metodą długich otworów (lontami detonacyjnymi) sieć strzałowa powinna być podwójna. Obydwie sieci lontu detonacyjnego należy inicjować równocześnie.

§ 17. Przy zakładaniu sieci strzałowej i odgałęzień nie wolno lontu detonacyjnego naciągać. Z powyższych względów przy projektowaniu należy przewidzieć około 5% rezerwy długości lontu detonacyjnego.

§ 18. Sieci lontu detonacyjnego przy zewnętrznej temperaturze powyżej +30°C należy przykrywać i chronić przed działaniem promieni słonecznych oraz chronić przed uszkodzeniem mechanicznym.

Odpalanie elektryczne

§ 19. 1. Do odpalania ładunków w długich otworach przy użyciu zapalników elektrycznych (ostrych), czasowych i milisekundowych mogą być używane tylko typy zapalarek elektrycznych, dopuszczonych do użytku przez Wyższy Urząd Górniczy.

2. Zapalarki elektryczne należy utrzymywać w stanie zdatnym do użytku zapewniającym niezawodne odpalanie. Zapalarki elektryczne nie będące w użyciu należy przechowywać pod zamknięciem.

3. Przyrząd do uruchomienia zapalarki (klucz, korbka, dźwignia) nie powinien być przy niej pozostawiony, lecz ma znajdować się osobno pod zamknięciem albo też kierownik odstrzału obowiązany jest mieć go stale przy sobie i załączać do zapalarki w chwili odpalania.

Przy strzelaniu metodą długich otworów należy używać zapalarek elektrycznych, wytwarzających natężenie prądu dwukrotnie większe niż natężenie potrzebne do odpalania zapalników i pokonania oporów sieci strzałowej.

§ 20. 1. Kontrolę zewnętrzną zapalarek elektrycznych, ich suszenie, czyszczenie zewnętrzne i naprawy należy przeprowadzać przynajmniej raz na kwartał oraz w każdym przypadku, gdy zachodzi podejrzenie nieprzydatności zapalarki.

2. Należy wpisywać do karty ewidencyjnej osobno dla każdej zapalarki wyniki kontroli oraz świadectwa przydatności.

§ 21. Korzystanie z innych źródeł prądu do odpalania zapalników elektrycznych jest dozwolone tylko za zezwoleniem właściwego okręgowego urzędu górniczego, na warunkach ustalonych przez ten urząd.

Przy odpalaniu z sieci elektrycznej należy umieścić dwubiegunowy wyłącznik elektryczny (nożowy) w pomieszczeniu zamkniętym na klucz lub kłódkę. Klucz do pomieszczenia i wykręcone bezpieczniki z sieci strzałowej powinien kierownik odstrzału mieć przy sobie.

§ 22. W otworach wilgotnych i mokrych można używać tylko zapalników elektrycznych ostrych uszczelnionych, których druty są pokryte masą izolacyjną.

§ 23. Przy odpalaniu elektrycznym kilku lub kilkunastu ładunków należy używać zapalników elektrycznych z tej samej wiązki lub wybrać zapalniki, których różnica nie przekracza 0,25 om.

§ 24. Przy odstrzałach zapalnikami wolno stosować wyłącznie przewody strzałowe izolowane, które powinny odpowiadać wymaganiom przepisów zatwierdzonych przez Wyższy Urząd Górniczy.

§ 25. 1. Przewody sieci strzałowej (głównej) powinny mieć przekrój co najmniej 1 mm^2.

2. Izolowane przewody strzałowe nie powinny się wzajemnie dotykać.

3. Stałe linie sieci strzałowej (gdy nie zachodzi konieczność częstej zmiany ich położenia) należy prowadzić na izolatorach, umieszczonych na słupach, tyczkach lub kozłach wysokości co najmniej 2 m.

4. W przypadkach niemożności stosowania stałych linii izolacyjnych przewodów strzałowych wolno stosować zwiniętą na bębnach linię izolowanych przewodów strzałowych pod warunkiem, że długość linii powinna być taka, aby w czasie strzelania była ona rozwinięta na całej długości.

Rozwinięte przewody strzałowe nie powinny się wzajemnie dotykać, należy je zabezpieczyć od zetknięcia z przedmiotami metalowymi i innymi przewodzącymi prąd.

5. Uszkodzone izolowane przewody strzałowe, jak również miejsce ich przedłużeń i połączeń z drutami zapalników należy izolować taśmę izolacyjną.

Końce izolowanych przewodów strzałowych od strony zapalarki (źródła prądu) powinny być stale krótkozwarte, przy czym miejsca łączenia należy zabezpieczyć od zetknięcia się z przedmiotami prowadzącymi prąd.

6. W celu uzyskania zamkniętego przewodu, końce przewodów strzałowych wolno łączyć z drutami zapalników elektrycznych tylko przez mocne ich skręcenie lub za pomocą szybkozłączy.

7. Druty zapalników wyprowadzone z otworów wolno łączyć ze sobą i z przewodami głównej sieci strzałowej, dopiero po wykonaniu przybitki we wszystkich odpalanych równocześnie otworach. Czynność tę wolno wykonywać bezpośrednio przed odpalaniem.

§ 26. W celu uniknięcia niewypałów przy użyciu jednego naboju udarowego w otworze należy dać co najmniej dwa zapalniki elektryczne ostre połączone równolegle. Przy zastosowaniu większej ilości nabojów udarowych wolno używać po jednym zapalniku elektrycznym do jednego naboju udarowego.

§ 27. Sprawdzenie sieci przed odstrzałem należy wykonywać wyłącznie omomierzami strzelniczymi, dopuszczonymi przez Wyższy Urząd Górniczy do użytku w górnictwie.

§ 28. 1. Druty zapalników elektrycznych do czasu połączenia ich z siecią strzałową powinny być krótkozwarte.

2. Sieć strzałowa powinna być krótkozwarta do czasu połączenia jej ze źródłem prądu.

3. Przyłączenie do sieci strzałowej zapalarki lub innego dozwolonego źródła prądu może nastąpić bezpośrednio przed odpalaniem, po uprzednim skontrolowaniu sieci strzałowej.

4. Zabrania się przyłączania przewodów strzałowych do sieci przeznaczonych do innych celów.

§ 29. 1. Pomiar obwodu sieci strzałowej oraz odpalanie należy wykonywać ze schronu lub innego bezpiecznego miejsca, po uprzednim usunięciu wszystkich osób do schronów lub poza strefę zagrożenia rozrzutem odłamków.

2. Pomiar sieci strzałowej z połączonymi do niej zapalnikami elektrycznymi nie powinien trwać dłużej niż 5 sekund.

§ 30. Przy odpalaniu elektrycznym stan wszystkich urządzeń elektrycznych w wyrobisku i jego bezpośrednim otoczeniu powinien być należyty i uniemożliwiać powstawanie prądów błądzących.

§ 31. Przy odpalaniu elektrycznym przed przystąpieniem do układania sieci strzałowej należy wyłączyć spod napięcia mechanicznie i elektrycznie wszystkie te urządzenia elektryczne, które mogą spowodować powstawanie prądów błądzących w miejscu odpalania ładunków metodą długich otworów.

Technika strzelania metodą długich otworów

§ 32. Kąt nachylania ociosu przy odstrzałach metodą długich otworów powinien być większy od 70°.

2. Należy usunąć przed odstrzałem wszystkie obwisy i luźne odłamki skały na ociosie oraz nieregularności na poziomie dolnej krawędzi.

3. Należy również usunąć urobek nagromadzony wzdłuż dolnej krawędzi ociosu.

4. Przy odwiercaniu otworów należy je do czasu załadowania MW należycie zabezpieczyć przed zasypaniem i zawilgoceniem.

§ 33. Przed przystąpieniem do ładowania MW do długich otworów należy miejsce w promieniu 1 m do osi otworu starannie oczyścić z odłamków skalnych, usunąć od wylotu otworu wszystkie przedmioty i narzędzia pracy, sprawdzić za pomocą szablonu czy otwór wiertniczy nie został zaciśnięty lub zasypany.

§ 34. Nie wolno rozpoczynać ładowania MW do długich otworów przed zakończeniem wiercenia ostatniego otworu tej serii, która ma być równocześnie odpalana.

§ 35. W czasie mrozów należy stosować tylko MW trudno zamrażalne.

§ 36. Przy zbliżaniu się burzy z wyładowaniami elektrycznymi, należy natychmiast przerwać pracę przy ładowaniu MW do długich otworów, załogę usunąć w miejsce bezpieczne i zabezpieczyć dojście do strefy zagrożonej. Otwory zabezpieczyć odpowiednio przed zalaniem wodą z opadów atmosferycznych.

§ 37. Przy ładowaniu MW luzem do długich otworów należy wsypywać go przez lej wykonany z materiału niedającego iskier.

§ 38. Trotyl i MW mniej wrażliwe na uderzenie i tarcie od trotylu można ładować luzem, inne natomiast MW można ładować do otworów tylko w opakowaniu. Ciężar poszczególnych ładunków nie powinien przekraczać 10 kg, a naboju udarowego 5 kg.

§ 39. Naboje udarowe o ciężarze nie przekraczającym 150 G można opuszczać do otworów na drutach zapalników elektrycznych. Naboje udarowe o ciężarze ponad 150 G należy opuszczać do otworu na lince z materiału nieiskrzącego, na mocnym sznurku lub żerdzi drewnianej z haczykiem z materiału nieiskrzącego, które łatwo można usunąć z uchwytów. Wrzucanie luzem nabojów MW do długich otworów jest wzbronione.

§ 40. 1. Środki inicjujące można przenosić i przechowywać tylko w puszkach (ładownicach) do tego celu przeznaczonych.

2. Przenosić i przechowywać środki inicjujące może tylko osoba wyznaczona do wykonywania roboty strzałowej (§ 6 ust. 2). Przy przenoszeniu środków inicjujących należy zachowywać jak najdalej idącą ostrożność.

3. Przechowywanie i przenoszenie środków inicjujących razem z MW jest wzbronione.

§ 41. Uzbrajanie ładunków MW ostrymi zapalnikami elektrycznymi należy wykonywać bezpośrednio przed ich załadowaniem do długich otworów. Nie wolno wykonywać więcej ładunków udarowych ponad ilość przewidzianą do załadowania do długich otworów w jednej serii (odpalanych jednocześnie).

§ 42. W każdym otworze, przy ładunku nierozczłonkowanym, należy dać po dwa naboje udarowe, z których jeden umieszcza się w górnej części ładunku, a drugi w dolnej, z tym, że odległość dolnego ładunku od dna otworu powinna wynosić $^1/_4$ długości całego ładunku.

§ 43. przy ładunkach rozczłonkowanych w otworach wiertniczych każda część ładunku powinna mieć odrębny nabój udarowy, a przerwy między poszczególnymi częściami ładunków należy wypełnić przybitką.

§ 44. W czasie ładowania MW i wykonywania przybitki, zarówno przy ładunkach wydłużonych jak i rozczłonkowanych należy wykonywać pomiary kontrolne w celu określenia prawidłowości rozmieszczenia ładunków i przybitki w otworach.

§ 45. W celu uniknięcia zatrzymania się nabojów MW w otworze przy ich opuszczaniu, średnica ich powinna być mniejsza o 2—5 cm od średnicy otworu w świetle.

§ 46. 1. W przypadku zatrzymania się naboju udarowego w otworze, nie wolno go wyciągać, lecz ładowanie należy przerwać, wykonać przybitkę i otwór odpalić razem z pozostałymi otworami.

2. W każdym przypadku o odmiennym sposobie odpalania takiego otworu decyduje kierownik odstrzału.

§ 47. 1. Do zagęszczenia ładunku MW (jeżeli zachodzi konieczność) i ubijania przybitki należy stosować drewniane nabijaki o długości około 2 m i średnicy mniejszej o 2—3 cm. od średnicy otworów.

2. O konieczności i sposobie stosowania nabijaka decyduje kierownik odstrzału.

§ 48. Przybitkę w długich otworach należy wykonywać starannie i ostrożnie, ażeby nie uszkodzić lontu detonacyjnego lub przewodów. Przybitka stykająca się bezpośrednio z MW powinna być wykonana na długości około 30 cm z drobnego piasku.

§ 49. Zabrania się używania na przybitkę materiału palnego. Przybitkę należy wykonywać z piasku, gliny lub piasku z gliną albo z odsianego miału materiału skalnego o granulacji 0—5 mm.

Przybitka powinna wypełniać zawsze otwór do jego wylotu.

Długość przybitki nie może w żadym przypadku być mniejsza od zabioru, a przy ładunkach rozczłonkowanych od 1 m.

§ 50. Odpalanie długich otworów bez przybitki jest wzbronione.

§ 51. Długie otwory należy załadowywać MW bezpośrednio przed ich odpalaniem. Wolno załadowywać MW tylko taką ilość otworów, jaka ma być równocześnie odpalana.

§ 52. Wyciąganie lontu detonacyjnego lub zapalników elektrycznych z otworów załadowanych MW jest wzbronione.

§ 53. Przy strzelaniu ładunkami rozczłonkowanymi w długich otworach należy stosować odpalanie za pomocą lontów detonacyjnych.

§ 45. Osoby nie zatrudnione przy robotach strzałowych metodą długich otworów w czasie ładowania MW należy usunąć na odległość 50 m od miejsca ładowania otworów.

§ 55. 1. Przy odpalaniu lontem detonacyjnym, przed rozpoczęciem łączenia lontów z poszczególnych otworów do sieci strzałowej, należy usunąć w miejsce bezpieczne wszystkie osoby nie zatrudnione bezpośrednio przy wykonywaniu tej pracy.

2. Przy odpalaniu elektrycznym przed opuszczeniem nabojów udarowych do otworów należy usunąć osoby, określone w ust. 1 w miejsce bezpieczne.

§ 56. W celu ochrony załogi przed rozrzutem odłamków przy odstrzale należy urządzić schrony o dostatecznej powierzchni lub wyznaczyć miejsca równoznaczne pod względem bezpieczeństwa.

Dla posterunków zabezpieczających, znajdujących się w strefie rozrzutu odłamków kamienia, należy wybudować schrony.

Odpalanie elektryczne należy wykonywać wyłącznie ze schronu.

Wykonywanie odstrzałów

§ 57. 1. Przy odstrzałach stosuje się sygnały dźwiękowe i optyczne. Sygnały dźwiękowe należy podawać syreną, donośną trąbką lub w wyjątkowych przypadkach gwizdkiem. Jako sygnałów optycznych należy używać chorągiewek kolorowych lub latarń (w nocy lub wieczorem), ustawionych na widocznych miejscach oraz na granicy strefy rozrzutu.

2. Obowiązuje następująca kolejność sygnałów:

1) **pierwszy sygnał** — jeden przeciągły —
jest to sygnał uprzedzający, na który wszyscy, z wyjątkiem zatrudnionych przy odpalaniu, udają się w bezpieczne miejsce lub do schronów; posterunki zabezpieczające zajmują swoje stanowiska,

2) **drugi sygnał** — dwa przeciągłe —
jest to sygnał ostrzegawczy, na który strzałowi badają prawidłowość połączeń, łączą druty zapalników z siecią, a przy strzelaniu lontami detonacyjnymi łączą poszczególne lonty z otworów do sieci strzałowej;

3) **trzeci sygnał** — jeden krótki —
jest to sygnał odpalania, na który strzałowi przystępują do łączenia sieci ze źródłem prądu i dokonują odpalania;

4) **czwarty sygnał** — trzy przeciągłe —
jest to sygnał odwoławczy, który może być podany tylko wtedy gdy istnieje pewność odejścia wszystkich strzałów, jednak najwcześniej po upływie 15-tu minut od momentu odstrzału; posterunki zabezpieczające opuszczają wtedy swoje stanowiska. Kierownictwo odstrzału może opuścić schron i zbliżyć się do miejsca odstrzału nie wcześniej niż po 5 minutach, a pozostałe osoby po sygnale odwoławczym.

§ 58. 1. W czasie między pierwszym sygnałem i drugim należy skontrolować czy w strefie zagrożonej odstrzałem nie znajdują się osoby obce.

2. W wyjątkowych warunkach należy używać ostrzegawczych sygnałów rakietowych koloru czerwonego. Znaczenie sygnałów powinno być uzgodnione z personelem odstrzału.

§ 59. Odpalanie ładunków metodą długich otworów w czasie mgły lub śnieżycy jest wzbronione. W zasadzie odpalanie długich otworów powinno przeprowadzać się w ciągu dnia. Po zapadnięciu zmroku odpalać można tylko za zezwoleniem właściwego okręgowego urzędu górniczego, który określi dodatkowo warunki odstrzału.

Niewypały i ich usuwanie

§ 60. 1. Jeżeli przy odpalaniu elektrycznym nie nastąpił wybuch ładunków we wszystkich otworach, kierownik odstrzału po uprzednim odłączeniu źródła prądu i zwarciu przewodów sieci strzałowej na krótko, ma obowiązek nie wcześniej niż po 15 minutach zbadać przyczynę nieodejścia strzałów.

2. W takich przypadkach nie wolno dawać sygnału odwoławczego. Gdy stwierdzone zostanie wadliwe połączenie przewodów sieci z końcami drutów zapalnika lub drutów zapalników w szeregu, błąd należy usunąć i ładunek powtórnie odpalić.

§ 61. 1. Jeżeli otwory nie odejdą po stwierdzeniu prawidłowości wykonania połączeń lub po usunięciu błędów w połączeniu przewodów, należy podzielić na połowę ilość zawiedzionych otworów, kolejno obok siebie położonych i po ponownym połączeniu odpalić kolejno jedną i drugą połowę otworów.

2. Przy ponownym nie odejściu otworów, należy odpalić każdy zawiedziony otwór z serii.

§ 62. Przy usuwaniu niewypałów należy zwrócić szczególną uwagę na odnalezienie zapalników elektrycznych ostrych. Wszystkie wystające druty zapalników należy zabezpieczyć przed ewentualnym dopływem prądu przez zwarcie na krótko.

§ 63. 1. Przy odpalaniu elektrycznym, w przypadku, gdy nabój udarowy umieszczony jest na początku ładunku, górne części tego otworu można rozsadzać stopniowo krótkimi otworami strzałowymi, założonymi (odwierconymi) w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od osi otworu wiertniczego.

2. Jeżelii po pierwszym odpaleniu krótkich otworów strzałowych niewypał w długim otworze nie wybuchnął, to w szczeliny powstałe przy wybuchu lub też do nowych otworów strzałowych zakłada się ładunki i ponownie odpala.

3. Czynności te powtarza się aż do odejścia niewypału lub odsłonięcia zawiedzionego ładunku i możliwości założenia nowego naboju udarowego w otworze wiertniczym.

§ 64. 1. Przy usuwaniu niewypałów przy odpalaniu elektrycznym, gdy przybitka jest wykonana z piasku lub wody, wolno ją usunąć wydmuchując sprężonym powietrzem. Po usunięciu przybitki zakłada się nowy nabój udarowy, ponownie wykonuje przybitkę i odpala.

2. W przypadku przybitki wykonanej z gliny, niewypały należy usunąć w sposób podany w § 63. Przy wydmuchiwaniu przybitki strzałowy lub robotnik pomocniczy powinien pracować w okularach ochronnych.

§ 65. Przy odpalaniu lontem detonacyjnym niewypał można usuwać przez wydobycie przybitki z otworu wiertniczego i założenie nowego naboju udarowego na ładunek MW, poczym powinno nastąpić ponowne odpalanie.

§ 66. Po usunięciu niewypału urobek należy dokładnie skontrolować, czy nie ma w nim resztek MW i środków inicjujących.

§ 67. W przypadku niemożliwości natychmiastowego usunięcia niewypałów, załadowane długie otwory należy zabezpieczyć i oznaczyć znakami z dala widocznymi. Prace wstrzymać trzeba do czasu usunięcia niewypałów w promieniu 50 m. W czasie usuwania niewypału ludzi należy usunąć w bezpieczne miejsce.

Przepisy końcowe i przejściowe

§ 68. 1. W przypadku, gdy kierownik ruchu zakładu górniczego nie posiada wymaganych kwalifikacji (§ 7 ust. 2), w przeciągu roku od daty wejścia w życie niniejszych przepisów, dokumentację zatwierdza jednostka organizacyjna, która bezpośrednio nadzoruje i kontroluje działalność przedsiębiorstwa górniczego.

2. Po upływie powyższego okresu zatwierdzenia dokumentacji w powyższym trybie przez jednostkę nadrzędną (ust. 1) może nastąpić w wyjątkowych przypadkach za zgodą właściwego okręgowego urzędu górniczego.

3. W przeciągu pół roku od daty wejścia w życie niniejszych przepisów odstrzały metodą długich otworów mogą przeprowadzać pracownicy zakładu górniczego, posiadający kwalifikacje inżyniera lub technika górniczego (skalnego) i uprawnienia technika strzałowego, nieczyniące zadość § 8 ust. 1.

§ 69. 1. Okręgowy Urząd Górniczy może w wyjątkowych przypadkach upoważnić pracowników, posiadających kwalifikacje inżyniera lub technika górniczego, którzy nie ukończyli kursu strzelania metodą długich otworów, do wykonywania czynności, określonych w § 7 ust. 2 i w § 8 ust. 1.

2. Okręgowy Urząd Górniczy może uzależnić udzielenie tego upoważnienia od sprawdzenia wiadomości praktycznych i teoretycznych pracowników, określonych w ust. 1 w zakresie strzelania metodą długich otworów.

KOMUNIKAT I

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W nr 68 z 5.VIII.59 r. **poz. 352** zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 8.VII.59 r. w sprawie ustalenia terminów i wyznaczenia jednostek właściwych do przyjmowania zamówień na niektóre artykuły budowlane, pochodzenia mineralnego, szklarsko-ceramiczne i korkowe.

W nr 69 z 8.VIII.59 r. **poz. 363** zarządzenie Ministra Komunikacji z 20.VII.59 r. zmieniające zarządzenie z dnia 24.VIII.55 r. w sprawie norm przebiegu opon samochodowych osobowych i ciężarowych ciągników używanych w transporcie drogowym, samochodów specjalnych, autobusów, trolejbusów oraz przyczep i naczep oraz w sprawie przechowywania, użytkowania, naprawy i ewidencji ogumienia pojazdów drogowych;

poz. 364 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 27.VII.59 r. w sprawie zatrudniania pracowników pełnoletnich nie posiadających wymaganych kwalifikacji zawodowych w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych.

W nr 70 z 13.VIII.59 r. **poz. 365** uchwałę Rady Ministrów z 2.VII.59 r. w sprawie przyjęcia tez dotyczących typizacji w budownictwie;

poz. 366 uchwałę Rady Ministrów nr 336 z 29.VII.59 r. w sprawie trybu przyjmowania do pracy absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach;

poz. 367 zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z 30.VII.59 r. w sprawie zmiany zarządzenia z dnia 29 lipca 1957 r. Przepisy o lokalizacji inwestycji;

poz. 368 zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 5.VIII.59 r. w sprawie trybu zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach.

W nr 71 z 19.VIII.59 r. **poz. 377** zarządzenie Ministra Komunikacji z 29.VII.59 r. w sprawie terenowej koordynacji przewodów.

W nr 72 z 22.VIII.59 r. **poz. 378** uchwałę Rady Ministrów nr 278 z 27.VI.59 r. w sprawie przejazdów kolejami za miesięcznymi biletami pracowniczymi oraz zasad ich opłacania;

poz. 380 zarządzenie Ministra Finansów z 12.VIII.59 r. w sprawie wyjątkowych zasad przeprowadzenia inwentaryzacji środków trwałych za rok 1959 w niektórych jednostkach gospodarki uspołecznionej;

poz. 381 zarządzenie Ministra Finansów z 12.VIII.59 r. zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 222 z 1.VIII.59 r. Znak: OR4-3/59 w sprawie zmiany zarządzenia nr 58 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 marca 1958 r. w sprawie organizacji i zakresu działania zakładu budżetowego pod nazwą Zespół Ekonomiki i Organizacji Przemysłu;

nr 223 z 5.VIII.59 r. Znak: ZB-I/59 w sprawie premiowania pracowników umysłowych;

nr 224 z 10.VIII.59 r. Znak: ZB2-I-2260/59 w sprawie wynagradzania dyrygentów oraz członków zakładowych orkiestr dętych za czas ćwiczeń (prób) i występów;

nr 227 z 17.VIII.59 r. Znak: KSR-I/D-801/59 w sprawie stosowania przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe jednolitego indeksu materiałowego;

nr 228 z 17.VIII.59 r. Znak: TP2/24/59 w sprawie oznaczania wyrobów znakiem jakości;

nr 232 z 20.VIII.59 r. Znak: ZB1/59 w sprawie obniżki skali w podatku od wynagrodzeń dla starszych majstrów, majstrów i pomocników majstrów;

nr 233 z 20.VIII.59 r. Znak: OR-23/59 w sprawie ustalenia uposażenia i kwalifikacji pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa w Resortowej Komisji Arbitrażowej przy Ministrze Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenia Ministrów: Przemysłu Chemicznego oraz Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

z 25.VII.59 r. w sprawie prototypowej budowy domków jednorodzinnych z tworzyw sztucznych.

Okólnik Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Gospodarki Komunalnej oraz Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury.

z 11.VI.59 r. w sprawie opracowania planu budownictwa prototypowego w okresie lat 1959—1962 i perspektywy tego planu na okres lat 1963—1965.

Polecenia służbowe Ministra:

nr 36 z 17.VIII.59 r. Znak: PB/59 w sprawie realizacji planu produkcyjnego przedsiębiorstw budowlano-montażowych w 1959 r.;

nr 37 z 31.VIII.59 r. Znak: PB/59 w sprawie skreśleń zleceń wojewódzkich rad narodowych z programem produkcji na 1959 r.

Pismo okólne Ministerstwa:

nr 39 z 28.VII.59 r. Znak: ZP/3/59 w sprawie wynagrodzenia głównych księgowych w zjednoczenia i zarządach.

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Zam. 1387/59. Nakł. 6090 egz. W-22